

[Erik A. Jensen.]

som vor centralorganisation havde fremsat krav om, nemlig 55, og for så vidt man måtte imødesee en sprængning af forhandlingerne med den højtærede finansminister, at sætte sig ned ved pladserne og lade posten forsinke i 24 timer.

Det kom os for øre i Københavnsafdelingen, og vi besluttede derfor inden for forretningsudvalget i Københavns Postbudeforening at mødes i aftes, fordi vi vidste, at centralorganisation I og II samt Danmarks Lærerforening var forsamlet til et møde med den højtærede finansminister, og at man, når forhandlingerne måtte være forbi, kunne forvente at høre fra vor hovedorganisation, Dansk Postbudeforbund, om, hvorledes situationen så ud. Der kom imidlertid ikke nogen besked, bortset fra at radioavisen kl. 18,45 meddelte, at der senere ville blive afholdt bestyrelsesmøder i organisationerne. Da klokken var ca. 20,15 blev jeg ringet op i mit hjem og gjort opmærksom på, at der ikke var mere at foretage: disse skitserede bestyrelsesmøder ville ikke blive afholdt.

Kl. 22 meddelte pressens radioavis, som vi alle ved i dag, at forhandlingerne var sprængt mellem tjenestemændene og finansministeren, og på den baggrund besluttede vi i de københavnske postbudes forretningsudvalg at tilstille dagspressen gennem Ritzaus Bureau og pressens radioavis til udsendelse i aftes kl. 23 en udtalelse, hvoraf det fremgår, at vi i det københavnske område måtte imødesee morgendagen med bange anelser. Vi gjorde det i fuld loyalitet over for den henstilling, vi havde fået fra vore københavnske tillidsmænd.

Vi besluttede yderligere pr. telegram og telefon at indkalde den samlede bestyrelse til møde kl. 5 på afdelingskontoret, og dér præciserede vi, at hvor der måtte være brug derfor, kunne vi tage ud på de pågældende kontorer og gøre de respektive kolleger opmærksom på det ulovlige i det, de foretog sig. Jeg kan oplyse, at jeg for mit eget vedkommende, da jeg er tjenstgørende på Købmagergades postkontor, har været der i morges og udtrykkelig foreholdt kollegerne, som jeg har pligt til at gøre som afdelingens formand, at det, man var ude i, var ulovligt, og at navnlig jeg som lovgiver i det høje ting selvfølgelig

ikke kunne være med til noget ulovligt, og det er jeg sikker på at mine kammerater derinde på tjenestestedet forstod. Jeg er til gengæld sikker på, at det ærede medlem hr. Hans Rasmussen vil give mig ret i, at jeg står i en situation mage til den, som det ærede medlem for ganske nylig har stået i, og hvorom det ærede medlem sagde, at det er umådelig svært at styre en organisation, der er i opbrud, således som de københavnske postfolk var det i dag.

Jeg gjorde opmærksom på, at man måtte udføre det daglige normale arbejde i det omfang, man hidtil havde gjort, men kollegerne på Købmagergade, på Vesterbro og på andre store postkontorer fik vedtaget en udtalelse, som ganske simpelt sagde, som jeg tidligere har gjort opmærksom på, at tillidsmændene havde meddelt, at man agtede at sætte sig ned i 24 timer og først genoptage arbejdet ved normal arbejdstids begyndelse i morgen tidlig, ikke for at strejke over for publikum, men ganske simpelt for at understrege den alvorlige situation, de københavnske tjenestemænd, navnlig de, der er på begyndelseslønninger og de 6 første løntrin, efterhånden er i, når man ser på den lønfremgang, som er sket på det private arbejdsmarked.

Man så for ganske nylig i fjernsynet den danske bonde med et stort bredt grin på sit ansigt hælde mælken i grøften eller på sin mødding. Jeg har ikke selv set det, jeg var til møde den aften, denne udsendelse fandt sted, men jeg forstår, at det er en realitet, at der har været en sådan udsendelse. Men er det da så mærkeligt, at postbudene spørger: er det værre, når vi som postfolk lader posten ligge i 24 timer? Vi destruerer den ikke, vi ødelægger ikke maskiner, forhold, som det ærede medlem hr. Hans Rasmussen for nogen tid siden gjorde opmærksom på, da arbejds konflikten skulle finde sin afslutning ved folketingets indgriben. Man spørger ganske simpelt: er det værre, når det er de københavnske tjenestemænd eller de danske tjenestemænd — det behøver ikke at være københavnske specielt — der frister lige så dårlige kår, som den øvrige arbejderbefolkning gjorde, forinden man fik den lønfremgang, der er sket ved overenskomsten og ved længelidningen sidste sommer? Man siger: det, den anden foretager sig, er ikke